

GÓRNOŚLAZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLAZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, 4w. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 265

Katowice, poniedziałek 14-go listopada 1932 r.

Rok 31

Nowy prezydent -- nowe nadzieje.

Na długo już przed właściwymi wyborami liczone się z upadkiem prezydenta Hoovera. Obalił go niewątpliwie kryzys, który może więcej, niż jakiegokolwiek innemu państwu, dokuca Ameryce. Ponieważ zaś rządy Hoovera przypadły na okres najsilniejszego przesilenia, nic też dziwnego, że przeważną część odpowiedzialności za jego tragiczny rozrost złożono na rachunek Hoovera i jego polityki gospodarczej. Oczywiście takie załatwienie się z problemem przesilenia nie rozwiązuje go wcale i nie ulega wątpliwości, że następca dotychczasowego prezydenta skazany będzie na takie samo borykanie się z wielkimi trudnościami gospodarczymi jak i Hoover. Masom jednak wybierzmy, w przeważnej mierze mało krytycznym potrzebna była zmiana osoby na stołcu prezydenckim i zmianę tę ostatecznie wyborcy przyniosły, oddając ster państwa w dłonie demokracji Roosevelta.

Po 12-tu latach władza zwierzchnia w Stanach Zjednoczonych przechodzi z powrotem w ręce demokratów, a wypada z rąk republikanów, którzy po Woodrowie Wilsonie dostarczyli państwu trzech prezydentów: Hardinga, Coolidge'a i Hoovera. W myśl konstytucji amerykańskiej wybory głowy państwa odbywają się w 2 nawrotach: najpierw, w listopadzie, wybór elektorów — potem w marcu następnego roku właściwy wybór przez elektorów. Pozostaje zatem 4-miesięczna przerwa, podczas której władzę sprawują jeszcze dawni mieszkańcy „Białego Domu” i dawny rząd.

Obecnie to 4-miesięczne interregnum zaciążyć może poważnie na bardzo doniosłych zagadnieniach. Między listopadem bowiem a przyszłym marcem ma się odbyć światowa konferencja gospodarcza w Londynie, mają się również toczyć dalsze rokowania w kwestji zbrojeń i zadecydować losy konferencji genewskiej. Fakt, że w Stanach Zjednoczonych kończy się era Hoovera a jeszcze przez 4 miesiące nie rozpoczyna era Roosevelta — podziela niewątpliwie paraliżująco na decyzje, które mają zapisać w Londynie i Genewie, a od których zależy najbliższa przyszłość Europy.

Sylwetka Herberta Hoovera przejdzie do historii Ameryki jako jednego z najwybitniejszych mężów stanu, a do historii Europy jako tego człowieka, który w latach, likwidujących ponure skutki wojny światowej, starał się ulżyć doli mas, rozwijał niezwykle szlachetną i skuteczną akcję filantropijną. Zwłaszcza my, Polacy, zachowamy w pamięci tego wielkiego i energicznego Amerykanina, który wtedy, kiedy walczyliśmy o granice państwa, żył wśród nas, działał wśród nas, tagodził następstwa zniszczenia i pauperyzacji wojny światowej wśród mas proletariatu — był symbolem akcji pomocy i opieki ze strony bogatego społeczeństwa amerykańskiego.

Herbert Hoover był przyjacielem Polski i dziś, gdy ustępuje z najwyższego stanowiska, na jakie go przed 4 laty wy-

Niemcy nie przestają marzyć o nowej wojnie.

Londyn. „Daily Mail” donosi, że ambasador niemiecki von Hoesch odwiedził Simona ministra spraw zagranicznych Anglii i odbył z nim dłuższą rozmowę na temat proponowanego przez Wielką Brytanię nowego paktu europejskiego. Pogląd brytyjski zmierza w tym kierunku, aby wszystkie państwa europejskie zapewniły, że nie użyją siły w dochodzeniu swych pretensyj. Pakt taki usunąłby (?) znacznie obawy istniejące w Europie zwłaszcza co do pozycji Niemiec wobec Polski w związku z granicą niemiecką na wschodzie.

Z międzynarodowych kół brytyjskich wyjaśniają przytem, że propozycja Anglii idzie dalej aniżeli pakt Kelloga, albowiem pakt, o którym mówił Simon, dotyczy nie tylko wyrzeczenia się wojny, ale wo-

góle wyrzeczenia się każdej przemocy w dochodzeniu spornych pretensyj. W ten sposób również wojna nieoficjalna lub wystąpienia zbrojnych organizacji byłyby taką deklaracją objęte.

Berlin. Mowa angielskiego ministra spraw zagranicznych Simona, który stwierdził w Izbie gmin, że sytuacja niektórych państw wymaga gwarancji oraz złożenia uroczystej deklaracji państw europejskich, że w żadnym wypadku nie będą się uciekały do wojny, wywołała w Niemczech gwałtowny odruch niemieckiej propagandy rewizjonistycznej. Cała prasa solidarnie umieszcza komunikat pochodzący rzekomo z „międzynarodowego źródła”, a będący właściwie inspiracją niemieckiego ministerstwa spraw zagranicznych.

Według tego komunikatu Niemcy nigdy nie podpiszą żadnego zobowiązania, któreby równało się uznaniu obecnego stanu rzeczy w sprawie granic.

Przypadająca onegdaj rocznica zawieszenia broni spotkała się zatem w Niemczech z gwałtownymi sprzeciwami podpisania deklaracji o wyrzeczeniu się wojny.

Oślawiony Borah pójdzie w odставку.

Nowy Jork. Wobec uzyskania przez demokratów większości w Senacie, przewodnictwo we wszystkich komisjach senatu obejmą senatorowie demokratyczni. Tem samym senator Borah przestanie być przewodniczącym w komisji spraw zagranicznych. Zostanie nim prawdopodobnie senator Swanson.

Jak wiadomo senator Borah odznaczał się jaskrawymi sympatjami dla Niemiec.

Likwidacja bandy fałszerskiej dobiega końca.

Sosnowiec. Śledztwo w sprawie likwidacji bandy fałszerzy banknotów 20-złotowych trwa w dalszym ciągu. Z pośród zatrzymanych 7 osadzono w więzieniu. Niektórzy z aresztowanych przyznali się do fałszerstwa.

Wykopaliska w Strzemieszycach.

Dąbrowa Górnicza. Na polach warszawskiego Towarzystwa Kopalni w Strzemieszycach natrafiono na nowe wykopaliska. Mianowicie wykopano 3 szkielety, obok których leżały paciorki, branzoletki i naczynia z ornamentami. Pozatem natrafiono na grobowiec skrzynkowy, zupełnie pusty. Wykopaliska zabezpieczono.

Pogłoski o możliwym rozwiązaniu parlamentu niemieckiego,

gdyby Papenowi nie udało się porozumieć z partjami.

Berlin. Zapowiedziane pertraktacje kanclerza Papena z przywódcami stronnictw znowu — jak słychać — mają być odłożone aż do powrotu kanclerza z oficjalnego objazdu krajów południowych. Na zwłokę tę wpłynęły z jednej strony absorbujące obrady komisji rad państwa Rzeszy, z drugiej zaś ujawnienie w prasie przez poszczególne stronnictwa niechęci do prowadzenia rozmów z kanclerzem Papenem. Jak donoszą dzienniki, również wśród niektórych członków gabinetu panuje przekonanie, że rokowania z przywódcami partji pozabawione są widoków powodzenia. W razie niepowodzenia akcji Papena w na-

wiązaniu pertraktacji z partjami, Reichstag miałby być według obiegających pogłosek, rozwiązany jeszcze przed jego ukonstytuowaniem się. Nowe zaś wybory byłyby rozpisane dopiero na wiosnę. Przytem nastąpiłaby zmiana ordynacji wyborczej w drodze dekretu prezydenta Rzeszy. Tego rodzaju wyjście sfery międzynarodowej kwalifikują jako „kombinacje prasowe”. W tych warunkach nie ulega wątpliwości, że decyzja ostateczna leży w ręku prezydenta Rzeszy, który wyda odpowiednie zarządzenie po wysłuchaniu sprawozdania kanclerza Papena.

sunęła wola wyborców, trzeba to z całym naciskiem podnieść.

W ciągu tych czterech lat ostatnich, kiedy Hoover pełnił władzę zwierzchnią nad Stanami Zjednoczonymi, dokonała się pełna groźnych następstw ewolucja, którą popularnie zwiemy „światowym kryzysem gospodarczym”. Wtedy, gdy Hoover zamieszkał w „Białym Domu”, przeżywała Ameryka okres „prosperity”, dobrobytu i wysokich płac robotniczych. Symbolem tego okresu był Ford, dostarczający każdej rodzinie własnego środka szybkiej komunikacji; co czwarta osoba w Ameryce posiadała własny samochód... Wedle tej miary układała się w ogóle stopa życiowa społeczeństwa. Był to okres dosyć i prężności gospodarczej.

Wszystko to zmieniło się w ciągu czterech lat. Produkcja przemysłowa spadła niżej połowy; stopa życiowa mas obniżyła się katastrofalnie; miliony bezrobotnych stanęło wobec widma głodu... To też, w chwili, gdy skończyła się kadencja Hoovera i rozpisano wybory — szerokie masy przetrzuciły odpowiedzialność za swe zubożenie na partję rządzącą i jej głównego reprezentanta — Hoovera. Przy republikanach opowiedziało się zaledwo jedna siódma głosów — sześć siódmych poszło za Rooseveltem, jako tym, który ma wywieść Amerykę ze stanu, w jaki popadła w ciągu ostatnich lat.

Program bowiem, który reprezentuje Roosevelt wnosi szereg zasadniczych zmian. Przedewszystkiem jest on przeciwnikiem karteli — podczas gdy Hoover był zwolennikiem wielkich trustów, odgrywających, jak wiadomo, dominującą rolę w życiu gospodarczym Ameryki. Jest dalej Roosevelt przeciwnikiem spekulacji giełdowej i w chwili, gdy jego poplecznicy w marcu obejmą najważniejsze placówki w rządzie — na Wallstreet potencjał giełdowy liczyć się będą musieli z wielkim naciskiem sfer rządowych, paraliżującym wybujałości spekulacji giełdowej.

Roosevelt jest również przeciwnikiem „suchej” Ameryki, przeciwnikiem prohibicji, która wcale nie zapobiegła tajnej konsumpcji alkoholu, lecz jej wytwórczość i sprzedaż skierowała na niemoralne drogi przemytu.

Ale jeszcze ważniejsze różnice — niż trzy powyższe, dotyczące tylko wewnętrznych stosunków amerykańskich — są te, które obchodzą już nie tylko Amerykę, lecz również i to przedewszystkiem Europę. Roosevelt jest bowiem przeciwnikiem wysokich celnich, owoch nieprzebytych barier, przy których utrzymaniu uporeczywie obstawał Hoover, a które tak fatalnie zaciążyły na międzynarodowej wymianie towarów. One to były wzorem dla większości państw europejskich — i im też w

wielkiej mierze przypisuje się dalsze pogłębienie światowego kryzysu gospodarczego.

Roosevelt wreszcie ma zgola odmienne poglądy na sposoby ostatecznego likwidowania następstw finansowych wojny światowej. Hoover bezwzględnie trzymał się zasady, że długi wojenne, zaciągnięte przez Europę w Ameryce, muszą być do grosza zapłacone — i to w formie gotówki. Każdej innej formie likwidacji tego zagadnienia stanowczo się sprzeciwiał. Roosevelt natomiast trzyma poglądu, że sprawa ta musi być z większą liberalnością traktowana, że Europa nie może zapłacić olbrzymich długów. Nie leży to zresztą w interesie Ameryki, bo wyciągając z Europy miljardy, Ameryka przyczynia się do zubożenia Europy, a tem samym traci w niej najlepszego swego klienta i odbiorcę.

Oto w najgłówniejszych zarysach rozbieżności programów: republikańskiego z jednej i demokratycznego z drugiej strony.

Fakt, że Roosevelt, a wraz z nim politycy partji demokratycznej, obejmą za cztery miesiące ster rządów w Ameryce — ma zatem bardzo doniosłe znaczenie dla rozwoju wypadków na całym świecie. Program Hoovera ulegnie przekreśleniu — koncepcje rozwikłania światowego kryzysu gospodarczego, stanowiące program Roosevelta, wejdą w fazę realizacji.

M.

